

Zmatení je nepříjemná věc. Člověk se nachází v pokoji s mnoha okny a dveřmi, a přesto neví kudy ven. Zahlcen nábytkem a předměty, a přesto na holé zemi, člověk tápe.

Myslím, že je mou povinností teď čtenáři ukázat cestu a pokoj příběhu lehce uspořádat, protože, přeci jen, první ponoření do vod podvědomí může snadno vést k utonutí.

Zastavme si tedy na chvíli děj a podívejme se na naši trojici zblízka. Abychom tak pocit zmatení zaměnili za pocit domova a čtenář se mohl v příběhu příjemně uvelebit.

Les šumí, modré světlo objímá scénu ze všech stran, a ze středu ji zase probodává oranžová záře ohně. Slunce mizí za obzorem čím dál tím víc a víc. Stromy jsou jehličnaté a vysoké, mají málo větví. Připomínají kůly, které náhodně spadly z nebe a probodly zem, tak blízko jeden vedle druhého, že mezi nimi lze stěží projet vozem.

A mezi těmi kůly a mezi tou modří stojí stan. Je studeně zelený, z polyesterové plachty – a před ním uprostřed několika nesouměrných kamenů hoří ohýnek. Malý, tábornický ohýnek, plápolá vesele oranžově, červeně, a tu zas žlutě, a pak zase oranžově.

A kolem něj oni. Shrňme si tedy, kdo jsou naši hrdinové. A čtenáře žádám, aby si vychutnal toto zastavení na poli logiky, protože je na dlouhou dobu poslední, které ho čeká.

U ohně sedí Lami. Muž, který není člověkem. Je složen ze světla a ze snu, září jako lampa do noci. Je odrazem něčího vnitřku, tak silně vrženým do světa kolem, že už nemůže být jen představou. Je zbožným přáním, které prosvěcovalo něčí dny v době největší tmy – a proto čím větší tma je kolem, tím více září. Má strach, že se jednou rozplyne. Že až ho nebude potřeba, přestane existovat. (A kéž by aspoň věděl, kdo ho potřebuje).

V tom světle, žlutobílém a zrak vypalujícím světle, lze s trochou snahy a za pomoci přimhouřených zraků

rozpoznat jeho rysy, které čtenář už zná – a úzké oči, nepatrné obočí, i vlnité vlasy, sahající po ramena.

Vedle něj sedí Kira. Ukusuje rohlík a dívá se na Lamiho. Mžourá ve snaze vidět ho lépe. Už dávno jí nevypaluje oči jako dřív, ale lidské zraky skrz tu záři pronikají stále těžko. Kira je tedy člověk, ano, jako jediná z výpravy musí jíst, jako jediná může spát a jako jediná může řídit pickup skrz tenhle prazvláštní příběh – protože Lami ani Harry na to nemají dost fyzické síly.

Kirě je kolem pětadvaceti a když sedí u ohně, dlouhé vlasy jí padají až na zem. Jsou studeně hnědé a jejich

barva se mísí s půdou pod nohama v jeden tón. Sedřené tenisky obepínají malá chodidla a úzká zápěstí a drobné prsty rukou by snad mohly vytvořit velikost Lamiho dlaně, kdyby dala obě své na sebe.

A pak je tu Harry. Sedí proti nim. Harry je plastový model kostry, natřený indigově modrým akrylem. Má sny, ale nemluví o nich. Má rád přátelství a vždycky chce být s někým, kdo ho potřebuje a komu může pomoci.

Nechám teď čtenáře ještě chvíli stát v příběhu, než se pohneme dál. Možná bychom mohli strávit v tomhle lese příjemnou noc plnou inspirativního spánku, než se děj zase rozeběhne dál.

A tak zatímco jsme se zastavili ve vysvětlivce, večer se proměnil v noc a potom byla noc obarvena sluncem